

KAPITOLA 1 -

POJ(e)DEM K MOŘI

6. července, středa

Pár měsíců jsem teď psaní flákal. Díky tomu, že odpadla většina problémů, kvůli kterým jsme si s Holubem, Robertem a Bednářem mysleli, že se nedožijeme konce základky (ok, Bednář ne, ten ví, že nás všechny jednou přežije), nebylo moc co psát. Můj vztah s Majdou se stabilizoval do té míry, že jeden víkend v měsíci trávím u ní v té jejich zemi nikoho (polohu té vesnice Google mapy pořád ještě neznají) a jeden víkend zas tráví ona u mě.

Dost tomu pomohl můj poslední výlet na Valentýna, kdy se mi povedlo bez větší újmy překonat vzdálenost z bodu A (můj dům) do bodu B (její dům). Když táta slyšel, že jsem tam dokázal úspěšně dojet, poslal mi esemesku: „Je fajn, žeš to tentokrát zvládnul bez zapojení půlky Policie České republiky.“ Vtipálek, asi už zapomněl, jak nás na Vánoce odtáhli na služebnu, protože se pokoušel jednomu Santovi v nákupáku oddělit hlavu od zbytku těla.

Majdini rodiče každopádně ocenili, že jsem projevil zodpovědnost. O mém minulém výletu, kdy jsem omylem skončil s klukama ztracenej uprostřed lesů v hororový boudě, našťastí neví nic. Náš vztah začali brát teda konečně trochu vážně. Na začátek prázdnin jsem se těšil, protože to vypadalo, že s Majdou strávíme víc společnýho času. To jsem ale podcenil mámu.

8. července, pátek

Doufal jsem, že šlo jen o nějaký částečný pominutí smyslů, ale nestalo se. Máma to myslí vážně. Místo toho, abych si užíval doma, razíme společně příští tejden na dovolenou k moři!

Od té doby, co naši nejsou spolu, má máma tendenci se věnovat mně a ségře. Pro ségru měla vždycky větší slabost a skoro každéj rok spolu jezdily na dovolenou. Jenže minulej měsíc ségra konečně porodila malýho „Ty“, a tudíž nikam nemůže. Má totiž svý vlastní rodičovský povinnosti. Bylo zajímavý vidět ségru s dítětem. U té slávy jsme přirozeně nemohli chybět (možná bysme chyběli, ale babička donutila celou rodinu, aby přijela do porodnice), takže jakmile se malej „Ty“ narodil, čekali jsme tam celá famílie jak v americkým filmu, abysme se s ním mohli seznámit. Porodnice mě překvapila hlavně tím, že na rozdíl od jinejch částí nemocnice to tam tolik nesmrdělo a starý lidi se v týhle části očividně cejtí o něco pohodlnějc než jinde. Ale ona celá nemocnice je taková strašidelná. Když jsme dorazili, řekli nám, že k malýmu „Ty“ nás pustí až za hodinu, tak jsem se šel courat po chodbách. Půlka z nich byla zhasnutá. Proč? Plánovanej výpadek (asi aby se ušetřilo). A věřte mi, že když jde člověk zhasnutou nemocniční chodbou a odněkud zdálky se ozve křik, to prostě není zrovna příjemná situace. Taky jsem nepochopil, proč mají novorozenci na nohách štítky se jménem. Táta mi řekl, že neví, ale že to tak mají i mrtvolý.

Máma se rozplývala, jak vypadá malej „Ty“ jedinečně (nechtěl jsem jí do toho mluvit, ale podle mě vypadal úplně stejně jako ty ostatní děti, co tam byly). Táta malýho „Ty“ chvíli zkoumal, pak se podíval na Ritchieho a pronesl: „Výborně, Ty, konečně jsi něco udělal dobře, to malý ti není vůbec podobný.“ Ritchie, ségrin přítel, o kterým se podle mě jednou budou psát legendy typu „Dokázal projít životem, aniž by kdy cokoli zajímavýho řekl“, na to tradičně nezareagoval.

Ale zpátky k moři. Protože ségra chová malýho „Ty“, a nemůže proto s mámou k moři, vyfasoval jsem to já. Nemám z toho vůbec dobrej pocit. Nejenže přijdu o dva tejdny, kdy bych mohl lítat někde s klukama nebo bejt s Majdou, ale ještě budem s mámou trávit celý dva tejdny spolu. Chápete to? SPOLU!

Tubrr je česká multikanálová síť poskytující servis JůTuberům. Její snahou je podporovat JůTubery v jejich tvorbě, radit jim, pomáhat a řešit různé problémy. Cílem této spolupráce je zvyšování zhlédnutí, odběratelů a příjmů. Více najdete na www.tubrr.net.

TIP

9. července, sobota

Máma na to jde zhurta! Ani jsem ještě nevstřebal, že spolu budem trávit nějaký čas, a už začíná balit, protože koupila nějaký last minute letenky a letíme v úterý ráno. Panika! Víím, že by se člověk lítání bát neměl, protože statisticky jde o ten nejbezpečnější druh dopravy. Ale dokud se nacházím v obří plechový bestii poháněný motorama, který můžou lehce hořet, a pod sebou mám přes deset kilometrů prázdnýho prostoru, tak se prostě necítím bezpečně! Táta mi na to řekl: „No, tak si dej pánaka, než vlezeš na palubu!“ Táta vážně nepomáhá...

Balení, to je taky věc. Máma s tátou k tomu mají dost odlišnej přístup. Máma potřebuje mít z nějakýho důvodu sbaleno už několik dní dopředu a pak si pořád stěžuje, že musí zas něco vytahovat z kufru. Táta balil zpravidla vždycky nějaký dvě hodiny předtím, než potřeboval odjet. Většinou mu to vycházelo. Jednou jsme ale jeli někam bez mámy a táta sice všechno zabalil a dal do auta, chvíli si myslel, že je supertáta, jenže po hodině jízdy mu došlo, že vzal sice všechny bágly, ale zapomněl doma mě se ségrou.

10. července, neděle

Chtěl jsem natočit aspoň nějaký rychlej vlog na náš kanál, abych fanouškům vynahradil to, že budu dva tejdny v nějakým tropickým trapu, ale realita měla jiný plány. Kluci se dověděli, že letím pryč, a Robert jakožto expert na nudný zajímavosti přišel na to, že zhruba každý desetitisíc letadlo má šanci spadnout. Vypočítal si, že už jich 9978 dolítlo v pořádku, takže bych mohl mít snad ještě kliku. Povzdechl jsem si: „Díky, Roberte, přesně tohle jsem chtěl slyšet!“ Kluci se proto rozhodli, že spolu strávíme neděli, protože „by to mohl bejt náš poslední společnej den“. Vím, že to mysleli dobře, ale jestli jsem byl předtím z cesty nervózní, teď už mám jistotu, že jen při vyslovení slov „letadlo“, „letišťe“ a „letenka“ se nejspíš pozvracím.

Na druhou stranu jsem ocenil pohotovost kluků. Holub mi dojemně dal naši vytisknutou společnou fotku, abych „v případě konce měl u sebe své nejbližší“. Jestli to letadlo vážně spadne, bude to jeho chyba, protože to zakřiknul. Slibuju, že při pádu letadla Holubovi na tý fotce vydlobu oči. Jestli to teda stihnu.

Robert mi dal obecný rady, takže už vím, že pokud chci mít při pádu co největší šanci na přežití, mám sedět v zadní části letadla a bejt celou dobu připoutanej. Bednář mi dal nůž. Když jsem se ptal proč, nečekal jsem odpověď. Najednou mě překvapil mega dlouhou větou: „Mohl bys spadnout, přežít, dostat se na ostrov, kde by vládly masožravý opice, a ty bys musel probodnout krční tepnu vůdci, aby tě přijaly za svého a okamžitě tě nesežraly.“ Nejsem si jistej, na jaký dokumentární pořady Bednář kouká a radši se ho ani nebudu ptát, ale jestli se dívá na Televizní noviny na Nově, tak to chápu. To je horor od začátku do konce.

Spousta lidí sní mimo jiné o tom, že se stanou televizní hvězdou. Česká televize těmto snílkům od roku 2016 dává šanci. Stačí si nainstalovat do telefonu aplikaci **iReportér**, a když se něco ve vašem okolí stane, vytáhnout telefon, zapnout zmíněnou aplikaci a vše točit. Telefon záběry odesílá přímo do budovy zpravodajství, kde tamní editoři materiál hodnotí. V případě, že jim vaše záběry budou připadat zajímavé, zařadí je do vysílání. Vámi natočené video se pak může objevit ve zpravodajské relaci ČT24 nebo na Děčku ve Zprávičkách.

II. července, pondělí

Aby dovolená nebyla úplně ztracenej čas, došlo mi, že bych mohl natáčet cestovatelský vlogy. Dělá to kdekdo a aspoň nějak oživím svůj kanál. Upřímně ale netuším, jak na to, ještě jsem nic takovýho netočil. Využil jsem proto zkušeností svých dvou nečekanejších fanoušků, Srny a Holýho, který mi svého času strkali hlavu do záchoďu (a pak si je tam dali sami, aby ode mě získali podpis a společnou fotku na Fejs, winner!). Holý se Srnou pochází ze zazobanejších rodin, takže mají budoucnost zajištěnou. Jsou tím, čemu se říká „zlatá mládež“ (nejsem si ale úplně jistej proč, ani jeden zlato nenosí). Když jsem se na to ptal táty, odpověděl mi, že zlatá mládež se říká těm dětem, který si rodiče kupují, což mě dost překvapilo. Vím o adopcích, ale že se dá dítě normálně někde koupit? Tak to mi hlava nebere.

Protože jsou rodiče Holýho a Srny něco jako pochoduující kasičky, který na přání rozdávají peníze, mají kluci docela dost možností, jak se realizovat. Pár měsíců zpátky začali natáčet videa – a rovnou to vzali ve velkém. Jeli s rodičema na pár fakt hustejch dovolenejších a oni tam natáčeli vlogy. Postavili si na tom kanály a musím uznat, že to nedělaj blbě. Irsko, Thajsko, Istanbul, Vietnam –

byli všude možně a dokázali natočit videa, na který se fakt rád koukám. A protože vím, že zas koukaj nadšeně na mě, slíbil jsem jim, že společně něco natočíme. Ale to jen v případě, že mi dají pár tipů, co a jak v zahraničí točit a na jaký lidi a věci si dát pozor.

Úvodní stránka kanálu je to první, co divák uvidí. Měla by vás proto náležitě reprezentovat: zobrazovat hezkou a kvalitní grafiku v horním banneru, ideálně úvodní trailer na celý kanál, poslední přidaná videa, která jste nahráli, playlisty s rozřezanými videi a případně další vhodné informace. Vzhled a rozdělení své hlavní stránky skutečně nepodceňujte. Ukažte divákovi, že jste profesionál a víte, co děláte. Jen tak si ho udržíte na svém kanále. Záhy bude mít chuť se po něm porozhlédnout, podívat se na vaše videa a nakonec i kanál odebírat.

TIP

Ted' bydlí samozřejmě spolu na intru, protože jeden bez druhýho nedají ani ránu. Dokonce si jako ženský půjčujou navzájem oblečení, a to už mi nepřijde úplně zdravý. Vlastně je ale docela chápu, s Holubem jsme si taky hodně blízky, akorát na rozdíl od nich teda nemáme potřebu se jeden před druhým producírovat v trenkách. Ale je možný, že to asi spolubydlící dělají, máma přede mnou taky chodí v trenkách (brrrrrrr). Bylo nicméně fajn, že se pár minut po mém příchodu oba oblíkli.

Po tradičním omluvným kolečku „doufám, že to bereš v pohodě, že jsme ti dlouhý roky máchali hlavu v záchodě“ (kdyby o tom radši mlčeli a pořád to nevytahovali), jsme se konečně dostali k jádru pudla a já si odnesl pár užitečnějších rad, jak natáčet v zahraničí.

Co dělat bez elektřiny? Když jedete na výlet nebo někam na dovolenou, je určitě dobré mít s sebou náhradní zdroj energie. Říká se mu **powerbanka** a dá se sehnat za pár stovek. Nabíjejte si tak bez elektřiny nejen telefon, ale třeba i malou kameru, foťák nebo tablet. Důležité je nezapomenout všechny kabely.

Na co točit v brutální bouřce? Nejvhodnější je kamera, která je primárně určená pro natáčení v nepříznivých podmínkách. Ať už točíte lyžování, potápění, zápasy v blátě nebo cokoli jiného, tahle kamera se jen tak nezničí. Na trhu existuje několik druhů, od těch levnějších až po ty nejdražší, od výrobců, jako je SONY nebo GoPro – a nově i Olympus. Díky různým nástavcům a držákům můžete takovou kameru přidělat úplně na cokoli: na lyže, auto, helmu, kolo nebo pomocí speciálních kšír i na psa. Díky takové kameře získají vaše videa úplně jiný spád, a můžete se tak pustit do těch největších adrenalinových dobrodružství.

Vadí vám vítr při natáčení? Pořídte si **muff**. Je to taková „chlupatá“ věc, kterou můžete zakrýt vestavěný mikrofón u malého foťáku či kamery nebo případně navléct na externí mikrofón. Díky tomu pak mikrofón nesbírá šum větru a nechtěné zvuky z okolí.

TIP

12. července, úterý

Jsou tři ráno. Vstávám ve tři ráno. Ne, nedělám si legraci, opravdu MUSÍM vstávat teď. Proč? Protože nějaký sadista přišel s tím, že člověk musí bejt na letišti dvě hodiny před tím, než se odlítá. Co to proboha bylo za šílence, nějaký milovník čekání? Ať se jde bodnout! Vstávat ve tři, protože je to půl hodiny na letiště a letí se v sedm. Samozřejmě musíme mít nějakou rezervu, protože máma nikdy nikam nechodí pozdě. To táta je schopnej přijít tři minuty před odletem a ještě se na odbavení zeptá, jestli si stihne dát před nástupem jedno pivo (a pak si stěžuje, že to pivo stálo kilo – na druhou stranu byl zas potěšenej tím, že dostal čtvrtý zdarma). Zato máma bude na letišti sedět klidně o půl dne dřív, jen aby náhodou nepřišla o vteřinu pozdě. „*Dochvilnost je výsada králů*,“ říká vždycky. Jednou si omylem spletla čas třídních schůzek. Bylo to v pátý třídě. Před čtyřma rokama. Dodnes posílá řediteli i celému kabinetu pravidelně omluvnej dopis, že tehdy přišla pozdě. Blázen. A samozřejmě chce bejt první v letadle, protože to je maximální dochvilnost (kdyby to šlo, procpala by se tam dřív než letušky).

13. července, středa

Přežil jsem, ale nemám po vyčerpávajícím maratonu jménem cestování napříč kontinenty žádnou sílu na to cokoli vytvářet nebo vymejšlet. A je středa, nebudu to pokoušet.

14. července, čtvrtek

Tak jsem se trochu oklepal a můžu začít popisovat to, co jsem si už pracovně označil tagem „dva tejdny hrůzy“. Začnu letištěm. To už bylo samo o sobě něco, co vážně stálo za to.

Tagy

Využívejte co nejvíc tagů neboli klíčových slov u svých videí (ale pozor, jejich počet je omezen). Tato klíčová slova běžný uživatel YouTube nevidí, ale vy jimi můžete YouTube mechanismu v pouhých pár slovech říci, o čem vaše video je. Opět platí pravidlo „konkrétní slova na začátek a dále ta obecnější“. Na začátek tedy dávejte například jména účastníků, použité produkty, místa, témata, až poté obecnější tagy, jako je hudba, zábava nebo cestování. Čím více informací poskytnete, tím větší bude šance, že se vaše video objeví jako doporučené u jiného, podobného nebo na cizím kanále. A pokud jste udělali hezký náhledový obrázek a vymysleli fajn název, je velká pravděpodobnost, že divák na vaše video klikne. Nepoužívejte zavádějící a nepravdivé tagy, je to zakázáno a k ničemu vám to nepomůže. Divák se k vašemu videu může dostat, ale rychle uteče pryč, protože to nebude to, co hledal.

TIP

Takže, nástup v pět, odlet v sedm. Mámina potřeba bejt všude dřív způsobila, že jsme tam byli lehce po čtvrtý. V pět už mi to připadalo jak jedno velký neko-nečno. Ještě že existují mobily, protože jinak bych se vážně ukousal nudou. Mohl jsem tak ale maximálně pařit nějakou gamesu. Projel jsem totiž všechny kontakty na Fejsu a všichni byli samozřejmě offline. I tak jsem všem napsal. Jedinej, kdo mi odepsal, byl Bednář, kterej mi na otázku „Spíš?“ poslal fotku nože zaraženého do mé fotky. Dobrý si zapamatovat – takhle brzo po ránu Bednářo-

vi nepsat! Jedinej online byl Robert, ale s tím jsem se do konverzace zas pouštět nechtěl. Cílem bylo v hale letiště neusnout a ne se nechat unudit k smrti ajtý blábolama.

V šest ráno mi začalo bejt divný, že se po nás pořád nikdo neshání. Tolikrát jsem zas v životě neletěl (naposled ještě jako malej v době, kdy bylo hrozně populární nosit v zahraničí ledvinky a ponožky v sandálech), ale byl jsem si jistej, že by nás už měli trochu svolávat. V půl sedmý začala bejt nervózní i máma, protože se jí nelíbilo, že něco nejde podle časovýho plánu. Bylo jí jedno co, o to nikdy nejde. Máma prostě nesnáší, když se něco zdržuje. Kdyby jela na vlastní svatbu a město by zrovna pustošila Godzilla, stejně by řidiče zkoušela ukecat, jestli to nemůže nějak projet, aby neměla zpoždění. A možná by ještě na Godzillu řvala, že jí to dělá schválně a že si k devastaci města mohla vybrat nějakej jinej den a ne zrovna tenhle.

V sedm, kdy už jsem z nudy na sedačce v hale vyzkoušel snad všechny polohy a přečetl všechny komiksy, který jsem měl na celej tejden, nám přišli oznámit, že má letadlo zpoždění a budem muset chvilíčku vydržet. Máma v tu chvíli s brbláním vstala a odšourala se do blízkýho kiosku, kde zrovna otvírali, aby si koupila Blesk. „*Ne, já bulvár nečtu,*“ ale jakmile má nervy, hned potřebuje zjistit, jestli Goťákovi náhodou nenašli novej nádor a jestli Jarda zas nechodí s nějakou pubertáčkou. Babička říká, že tyhle časopisy nikdo nebere vážně, ale jakmile se máma nekouká, začne bábrle v Blesku listovat a trousit poznámky typu: „No jasně, já to věděla.“ Ale zpátky k čekání v hale plný ospalých lidí. Slovo „chvilíčku“ jsem si zapamatoval, protože ve slovníku českých aerolinek to očividně znamená úplně něco jinýho, než byste čekali.

Když už nás konečně VE DVANÁCT hodin pustili do letadla, celej svět jsem upřímně nenáviděl. Zkusili jste někdy strávit osm hodin na letišti? Návštěva zubaře s šesti kazama je vedle toho naprostá pohodička. Osm hodin na letišti je něco jako nekonečný moře nudy, ve kterým se člověk začne hodně rychle topit. Možná by to i líp utíkalo, kdyby letěl taky Holub. Nebo kdyby máma celou dobu neřešila, jestli nám za tohle zdržení dají lepší pokoj. Nebo kdyby na letišti vpadli mimozemšťani a dožadovali se skupinový slevy. Místo toho si mě musel vyhlídnout kluk jménem Marcel (to jméno prostě nosí smůlu). Bylo mu 14, letěl do stejnýho hotelu a oba jeho rodiče byli hluchý na obě uši. Pozorovat jejich rozhádanou konverzaci v hale bylo, jako když člověk pozoruje dva lidi, kte-

ří zuřivě odhání vosy. Protože má život smysl pro humor, má Marcel naopak nemoc, díky který slyší výrazně líp než většina lidí. Takže když s ním někdo mluví, je lepší, když šeptá, jinak ho velmi rychle začne bolet hlava. Marcel vypadá tak trochu jako hříčka přírody, všude chlupy a symetrie žádná. Člověk úplně neví, jestli s ním mluvit nebo ho začít drbat za uchem. A vedle něj jsem teď stál já se svým dětským knírkem coby malej diktátor.

Díky tomu, že jsme si s Marcelem pár hodin šeptali před terminálem, nás pak hodinu šacovali. Ochranka asi získala podezření, že jsme tým liliputskejšch překupníků odněkud z Madagaskaru. Nutno podotknout, že situaci nepomohlo ani to, že jsem měl nůž od Bednáře, na kterém bylo vyrytý „pro pád letadla“. Příště musím rozhodně víc přemyslet při balení kufru.

Letadlo jsem si pamatoval trochu menší (jako takovou kovovou rakev s pár okna), takže mě uklidnilo, že se v něm dalo docela dobře pohybovat. Dokonce jsem si pohledem dokázal rychle vypočítat, jak se co nejrychlejš dostat k nouzovému východu. Musel bych šlápnout na pár hlav, ale při boji o přežití se na slušnost nehraje! Letušky vypadaly mile, i když měly daleko do těch modelek, co jsem viděl na propagačních plakátech v hale. Asi něco jako když koukáte v televizi na Českou Miss a pak se najednou ocitnete na soutěži Nejhezčí holka na základce v Horní Dolní. Prostě nebe a dudy. Ty letáky, to je vůbec bizár. Holky tam mají asi tolik společného s realitou jako moje loňská esej na téma „Jak jsem celý rok cvičil“ (nijak, samozřejmě). Nechápu tuhle dobu, že musí většina modelek vypadat, jako kdyby všechny peníze utratily za kosti a na maso už nezbylo. Doufám, že tahle móda brzo pomine.

Pak přišel zlomovej okamžik každý dovolený – start letadla (pokud samozřejmě nejedete někam autobusem, pak by byla blbost považovat za zlomovej okamžik start letadla). Vše se utěsnilo, pilot nás pozdravil, letušky začaly ukazovat únikový východy, načež se Marcelovi rodiče začali ve znakový řeči hádat, na jaký dveře že to letuška ukazovala. Vypadalo to dost zvláštně, když máchala rukama letuška i oni, nebyl jsem si jistej, kdo co komu říká.

A potom to začalo, trhnutí, pomalý rozjíždění a mámino pozitivní myšlení: „Doufám, že když už spadnem, tak až při cestě zpátky, abych z té dovolený aspoň něco měla.“ Jak jsem se tak nervózně kýval zepředu dozadu, snažil jsem se myslet na svoje oblíbený seriály a filmy. Bohužel mi pořád naskakovali *Ztraceni*

a *Boeing 747 v ohrožení*, což jsem vážně nepotřeboval. Chtěl jsem nevnímat změnu tlaku, když se čumák letadla začal sebevědomě tlačit k nebi. A to se mi samozřejmě nedařilo. Cejtil jsem snad každé kilometry, když jsme stoupali. Po nekonečných patnácti minutách jsme konečně byli v potřebný vejšce a letadlo se přestalo chovat jako pračka tety Ester. Ester v ní radši prala, když nikdo nebyl doma, protože nejenže vydávala šílený zvuky, ale občas se díky poskakování došla podívat i do vedlejší místnosti. Když se ji člověk pokoušel zastavit, zpřeházela mu snad úplně všechny vnitřnosti. Přesně tak jsem se cejtil po „klidném a pohodovém startu“, jak bodře všem cestujícím oznámil pilot. Jestli z té své kukaně vyleze, zarazím mu za tyhle slova do lejtka vidličku.

Rozptýlení v podobě natáčení videa z okna nepomohlo, protože se mi tak klepala ruka, že ani stabilizátor obrazu nestíhal. S jídlem to bylo podobný. Vypadal jsem, jako když mám jednu z těch nemocí, kdy člověk náhodně rozhazuje končetinami a vykřikuje sprostý slova (Robert by věděl, co myslím, ale psát mu kvůli tomu nebudu). Když mě viděla máma, převzala situaci a začala mě krmit. Byl to úplně nový vrchol ponížení, ale měl jsem takovej hlad, že jsem neprotestoval. A pořád jsem na tom byl líp než Marcel, jehož rodiče už se zas o něco hádali a připomínali pohyby dva rapery, co si právě dávají svůj životní street battle. Ego a Rytmus by jim mohli závidět, protože to, co předváděli oni, nepředvede absolutně žádný Slovák z bratislavského sídliska. I když teda možná takovej Majk Spirit, kterej se teda normálně jmenuje Michal Dušička, by to možná dal. Jednou jsem viděl záznam z jeho koncertu a měl k tomu dost blízko. Zajímalo by mě, jestli je taky nějak nemocnej.

Přistání bylo už docela fajn a rychlý. Ale jen proto, že jsem samou hrůzou omdlel. Přistáli jsme na Džerbě (já vlastně nenapsal, že to je cíl cesty!) a ani jsem se nedivil tomu, že se v tamním vestibulu letiště dá kouřit. Ta cesta, to bylo vážně o nervy. Dospěli se hned vystresovaně nahnali k popelníkům, jako by soutěžili o to, kdo bude víc připomínat výfuk od auta. Ne že by mi to povolený kouření bylo nějak příjemný. Smrdělo to tam jak v hospodě U Orla, kde mě občas táta na tajňáka kdysi hlídal. Málem jsem z toho smradu znova omdlel. Kdybych tu halu natáčel a dal to mezi end cards na konec videa, byl by tam vidět jen kouř a nic víc.